

Cora

Cora Westerink (1951) ontmoet op haar veertiende haar huidige man. Hun ideaal: leven en werken op het platteland. Na wat omzwervingen belanden ze in Groningen. Daar wijdt Cora zich nu aan het schrijven en is ze nauw betrokken bij het gezin van haar dochter.

Elin zit verveeld voor de wasmachine en volgt met haar ogen de draaiende was. “Is er niets leuks op televisie?” vraagt Majorie. “Voetbal,” mompelt Elin. Majorie schrikt. In de wasmachine zit een hoes met voetbalprint die hoort om een op Marktplaats gescoorde zitzak. Ze probeert Elin opnieuw af te leiden. “Is er echt niets leuks op televisie?” Elin kijkt op. “Neehee, zeg ik toch, stom voetbal!” Moeders haalt opgelucht adem: “Nou ga dan maar even kijken wat Tibbe aan het doen is.” Met theatraal gebogen hoofd en pruillip druipt Elin af.

Tibbe is hard aan een groot bed toe. Hij haalt halsbrekende toeren uit om uit zijn ledikantje te klimmen. Bovendien is hij toe aan een eigen plekje. Zijn slaapkamertje moet ook speelkamer worden. Hij valt nu steeds binnen in Elins domein, waar hij als een olifant in een porseleinkast huishoudt tussen haar spulletjes en dat komt de vrede tussen broer en zus niet ten goede. In de schuur staat nóg een zitzak onder een oud laken. Deze heeft een boerenbont rood-wit ruitje. Tegen de wand van de schuur staan stoere steigerplanken waarvan wij volwassenen weten dat er met een beetje goede wil twee bedden van gemaakt kunnen worden. Een plank met uitgezaagde hartjes staat expres helemaal achteraan. Die hoort bij de hoogslaper voor Elin. Ze is er al vaak langsgelopen om haar fiets te pakken. Her en der in huis liggen, een beetje weggemoffeld, rollen behang, nieuwe dekbedhoezen, bouwpakketten van een Zweeds woonwarenhuis, lapjes die nog gordijn moeten worden en waarmee de oude lampenkapjes van Omarie opgepimpt gaan worden.

Niets is leuker dan stiekem een grote metamorfose voorbereiden. Bij veel van de inkopen waren de kinderen gewoon present. Dat leverde lachwekkende toestanden op. Ze hebben in winkelkarretjes bovenop

‘Tijdens een logeerpartij ondergaan de kinderkamers stiekem een metamorfose’

hun toekomstige spulletjes gezeten. Ze zijn mee geweest om matrassen te kopen, maar dat bracht zelfs de vijfjarige Elin niet op verhelderende ideeën. Ze heeft toch al een bed?

Op een woensdagmorgen brengt papa de kinderen naar Pake en Beppe in Friesland. Ze kunnen nu tweeënhalve dag rustig aan de slag. Nou ja, rustig. Halverwege de klus gaan we langs om de maten te nemen voor een gordijntje. Het lijkt of er een tornado heeft gewoed. “Nee hoor, dit is een zeer geordende chaos. Dat daar komt uit die kast. Dat moet straks in de nieuwe kast van Elin. Die berg daar rechts moet in het kastje dat buiten staat te drogen. Dan krijg ik in die kast ruimte voor...” Ik maak een stopgebaar. “Prima, we houden jullie niet langer op!” Werkdagen van ’s morgens zeven tot ’s avonds elf zijn er nodig om de klus te klaren. De verrassing op de gezichtjes van de kinderen was de mooiste beloning. Ze stralen nog steeds van trots als wij hun nieuwe kamers komen bekijken. Ze zijn nog zo makkelijk te bedotten! Nog wel.